

Disney
VILLAINS

*Met liefde opgedragen aan mijn vader,
die me altijd vertelde dat ik mooi was,
ook wanneer ik dat zelf niet zag.
– S.V.*

De mooiste van het land

Het verhaal van de boze koningin

SERENA VALENTINO

VERTAALD DOOR SANDRA C. HESSELS | CREATIVE DIFFERENCE

BIG BALLOON
PUBLISHERS

HOOFDSTUK 1

Bloemblaadjes en een ontmoeting

De appelbloesembomen met hun lichtroze bloemblaadjes stonden in volle bloei op het binnenhof van het kasteel. Ertussenin waren glinsterende zilveren bolletjes opgehangen die het stralende zonlicht flonkerend weerkaatsten.

Slingers van wisteria en gardenia waren rond de stenen put aan de voet van de grote staatsietrap gedrapeerd en er lagen roze en rode rozenblaadjes op de grond. Honderd bedienden, gekleed in de mooiste, donkerblauwe uniformen met een zilveren afwerking aan de zomen en boorden, stonden opgesteld langs het hek naar het paleis, klaar om de gasten te ontvangen die nu in groten getale het hof betraden om de koninklijke bruiloft bij te wonen. Het leek wel alsof de hele wereld zich bij de oude waterput had verzameld, in afwachting een glimp op te

vangen van de prachtige nieuwe bruid van de koning. Ze was een opvallende schoonheid die op magische wijze uit mythen en legendes vandaan was gekomen, de adembenemende dochter van de gerenommeerde spiegelmaker. Het binnenhof stond al gauw vol met koninklijke gasten van naburige rijken die allemaal geduldig wachtten tot de ceremonie zou beginnen.

De aanstaande koningin stond alleen in haar kamer en staaarde in een grote spiegel naar haar reflectie, die nogal nerveus terugkeek. Iedere vrouw zou toch een beetje zenuwachtig zijn wanneer haar leven zo drastisch veranderde? Ze zou trouwen met de man van wie ze hield, moeder worden van zijn dochter, en koningin van dit gebied. Koningin! Ze zou blij moeten zijn, maar er was iets aan de spiegel wat haar vervulde met een afgrijselijk en onverklaarbaar gevoel van angst.

Verona, de hofdame van de aanstaande koningin, schraapte haar keel om haar aanwezigheid kenbaar te maken en kwam toen haastig de kamer binnen. Verona's heldere ogen in de kleur van de hemel fonkelden van geluk. De jonge vrouw schitterde met een gloed die diep vanuit haar wezen leek te komen, die haar lichte huid deed stralen en die haar haar – een mengeling van melk-wit en honinggeel – een glans bezorgde.

De koningin glimlachte zwakjes toen Verona haar omhelsde. Nooit eerder was ze omringd geweest door

zoveel mooie dingen of had ze zo'n groot geluk gekend. Dat kwam pas toen ze dit hof had betreden. En nu was hier een jonge vrouw die van haar hield als van een zus.

Sneeuwwitje kwam achter Verona de vertrekken van de koningin binnen. Ze was een lieflijk meisje van een jaar of drie, vier met een ondoofbare vonk van geluk in haar ogen en ze huppelde vrolijk. Haar huid was nog witter dan een laagje verse sneeuw en haar kleine, getuite lippen waren roder dan de donkerste robijnen. Haar haar was zwarter dan het verenpak van een raaf. Ze leek net een sierlijk porseleinen popje dat tot leven was gewekt, vooral op een dag als deze, in haar rode, fluweelzijden jurkje.

Verona hield de kleine hand van Sneeuwwitje vast en hoopte zo te voorkomen dat het meisje aan de kraaltjes op haar verfijnde jurk zou gaan pulken. 'Sneeuwwitje, lieverd, blij alsjeblieft van de kralen af, anders is je jurk al kapot voordat de bruiloft begint.'

De koningin glimlachte en zei: 'Hallo mijn vogeltje, mijn knappe, kleine meisje. Wat zie je er mooi uit vandaag.'

Sneeuwwitje bloosde en verstopte zich achter Verona's rokken om vanaf daar naar haar stiefmoeder te gluren.

'Ziet je nieuwe moeder er niet mooi uit vandaag, Sneeuwwitje?' vroeg Verona.

Sneeuwwitje knikte meteen.

'Zeg dat dan maar tegen haar, liefje,' spoorde Verona

haar aan terwijl ze zich bukte en naar het verlegen meisje glimlachte.

‘Jij ziet er ook heel mooi uit vandaag, mama,’ zei Sneeuwwitje.

De koningin voelde haar hart smelten.

De koningin stak haar armen uit naar het meisje, en na een lichte aansporing van Verona liep Sneeuwwitje naar voren voor een omhelzing. Sneeuwwitje was een tener kind, een prachtig, sierlijk wezen. De koningin voelde haar stiefmoederhart steken, alsof de schoonheid van het meisje haar pijn deed. Ze sloeg haar armen om Sneeuwwitje heen en voelde een golf van liefde die ze nooit eerder had gekend. Ze dacht dat de omvang van die liefde haar hart misschien zou laten barsten, en heel diep vanbinnen, op een geheime plek, wenste ze dat ze de schoonheid van dit kind zou kunnen absorberen, zodat ook zijzelf werkelijk adembenemend mooi zou zijn.

‘U ziet er wonderschoon uit, mijn koningin,’ zei Verona met een veelbetekenende glimlach, alsof ze recht in het onzekere hart van de koningin had kunnen kijken.

Weer bestudeerde de koningin haar spiegelbeeld en ze zag iets van haar moeder naar haar staren. Ze dacht terug aan de dag waarop de koning hun gelijkenis had opgemerkt. Misschien klopte het wel wat hij had gezegd. Het was mogelijk dat ze op haar moeder leek, maar dat had zij tot nu toe zelf nooit gezien. Pas op dit moment,

nu ze hier stond in dezelfde bruidsjurk die haar moeder op haar eigen trouwdag had gedragen.

De jurk was donkerrood en de jaren hadden geen enkele invloed gehad op die diepe, volle kleur. Op de stof was een weelderig patroon van donkere vogels geborduurd en er waren rookzwarte kristallen op genaaid die glommen in het licht. Het hart van de koningin maakte een sprongetje, maar leek zich toen te willen verstoppen. Wat was het fijn geweest als haar moeder vandaag bij haar had kunnen zijn. Wat zou het geweldig zijn geweest als ze haar sowieso langer bij zich had gehad.

De koningin kende haar moeder slechts van het schilderij dat in het huis van haar vader aan de muur had gehangen. Als kind had ze ernaar gestaard, vol bewondering voor de knappe verschijning, met een diep gevoel van liefde en een verlangen naar een omhelzing van de vrouw. Dan stelde ze zich voor hoe deze moeder die ze nooit had gekend haar armen om haar heen sloeg en met haar door de kamer danste, hoe de edelstenen die hun jurken versierden sprankelden in het licht terwijl zij lachten.

De koningin schudde haar dagdroom van zich af en keek naar Sneeuwwitje, die met de kwastjes van de gordijnen aan de andere kant van de kamer speelde. Haar ogen straalden misschien van geluk en haar hart voelde licht, maar de koningin wist hoe zwaar het arme kind het moest hebben met haar verlies. Er moest een leegte

in haar zitten, een gevoel van ontroostbaarheid.

De koningin fronste haar wenkbrauwen en wist dat ze nooit de plek van de eerste vrouw van de koning zou kunnen innemen. Hoe zou Sneeuwwitje ooit evenveel van een andere vrouw kunnen houden als van haar eigen moeder? En vooral van iemand als zij, wier leven tot nu toe hooguit een aaneenschakeling was geweest van middelmatige prestaties, gekenmerkt door verveling en zwaarmoedigheid?

Terwijl het meisje aan het spelen was en Verona op haar lette, dwaalden de gedachten van de koningin verder af, helemaal terug naar de dag dat ze de koning had ontmoet in de winkel van haar vader. De reputatie van haar vader als een vakkundig ambachtsman was wijdverspreid en zijn handwerk werd zeer hoog aangeslagen. De koning voelde het dan ook als zijn plicht om de persoon te bezoeken van wie beweerd werd dat hij de beste vakman van het hele land was.

Nadat hij de koopwaar van haar vader had bekeken en een spiegel had mogen ontvangen, werd hij weer naar buiten geleid, naar de plek waar zij net toevallig een emmer water uit een oude put haalde. De koning had zijn bedienden bevolen te wachten.

‘Wie is dit meisje?’ had de koning gevraagd.

‘De dochter van de spiegelmaker, sire,’ had een van de lakeien geantwoord.

De koning was naar haar toe gelopen en had haar

hand vastgepakt. Ze had naar lucht gehapt en de emmer van schrik laten vallen, waardoor niet alleen zijn laarzen, maar ook zijn kousen drijfmat waren geworden.

Nerveus had ze naar hem opgekeken, in afwachting van een strenge reprimande of zelfs een gevangenisstraf in de koninklijke kerkers. Maar de koning had slechts geglimlacht. En tegen haar gesproken.

Ze dacht dat hij haar plaagde toen hij haar vertelde hoe knap ze was. Dat zij veruit het mooiste was wat haar vader ooit had gecreëerd.

‘Zegt u alstublieft niet zulke dingen tegen me, Uwe Majesteit,’ had ze ongemakkelijk weten uit te brengen, met een gebaar dat ergens tussen een reverent en een buiging bleef steken. Ze had haar best gedaan niet in zijn lichtblauwe ogen te kijken.

‘En waarom niet? Jij moet toch wel het mooiste meisje van het land zijn. Nee, beter nog, je bent het mooiste meisje van alle gebieden die ik ken. Geen wonder dat jouw vader spiegels maakt om jouw schoonheid te reflecteren.’

Ze had moeite moeten doen om niet in het gezicht te kijken van de man die over alles in het hele koninkrijk heerste, zelfs over de put waaruit zij haar water had gehaald.

En zo snel als hij was verschenen, was hij ook weer verdwenen. Maar toen hij vertrok, beloofde hij haar snel weer terug te keren. Ze was verward en verbaasd

geweest. Hoe was het mogelijk dat de koning iets voor haar voelde? Van alle meisjes in het hele land?

Voor háár.

Haar vader had erbij staan grijnzen. 'Je hebt hem overduidelijk betoverd, dochter van me,' had hij gezegd toen ze de koninklijke stoet in de verte achter de top van een heuvel zagen verdwijnen, om niet veel later op de helling van de volgende heuvel weer zichtbaar te worden, zij het veel kleiner en een heel stuk verder weg.

Die avond had ze in haar kleine, karig ingerichte kamertje uit het raam gestaard naar de hemel vol sterren. Ze vroeg zich af of de koning deze avond echt aan haar zou kunnen denken. Ze stelde zich voor dat haar moeder haar in de gaten hield en door de duisternis zweefde, dat de edelstenen van haar jurk schitterden en haar camouflleerden tussen de sterren die aan de avondhemel fonkelden. Ze stelde zich voor dat ze naast haar moeder meezweefde en staarde naar uitdovende zonnen, terwijl ze andere tot leven zag vonken. Ze werd omringd door lichtgevend sterrenstof dat met een regenboogkleurige glans in de duisternis dwarrelde. Het was de herinnering aan de koning die haar terugbracht naar haar eenvoudige kamertje.

Ze was er zeker van dat hij niet zou terugkomen voor haar.

Niet lang na het vertrek van de koning kreeg ze met een heel ander verlies te maken: dat van haar vader.

In de dagen na zijn dood voelde ze meer licht en verlichting in haar leven dan ooit tevoren. Alsof hij met zijn afscheid van deze wereld alle duisternis had meegenomen en haar achterliet op een plek die haar veel meer te bieden had; als het al geen liefde of geluk zou zijn dat ze zou vinden, dan in elk geval toch meer dan ze tot nu toe had gekend.

Vlak nadat haar vader was gestorven – nog voordat het nieuws de koning of iemand anders in het land had kunnen bereiken – had ze al zijn spiegels naar buiten gebracht, naar het licht toe. Ze hing de kleinere spiegels aan de takken van een enorme esdoorn in hun tuin. Het effect was buitengewoon. De spiegeltsjes schommelden in het briesje, vingden het zonlicht op en reflecteerden dat op heel ongebruikelijke en schitterende wijze. De stralen en stipjes van licht dansten op de esdoornbladeren. De spiegelingen zelf hupten als speelse boselfen over het huis en de grond eromheen.

Algauw kwamen mensen van heinde en verre om het prachtige eerbetoon te kunnen zien dat ze voor haar vader had gemaakt.

Zo ook de koning.

'Je ogen stralen zo helder in het licht dat jouw vaders spiegels weerkaatsen,' zei de koning, die in een fel schijnende zon voor haar stond.

Het zonlicht scheen in haar donkere ogen en gaven ze een heldere karamelkleur. De koning zei dat hij haar be-

toverend mooi vond. En meteen werd ze gegrepen door een vlaag van angst. *Betoverend*. Wat als haar schoonheid niet meer was dan dat, een betovering, zoals haar vader ook al had gezegd? Zou ze zo'n lieve, vriendelijke man dan wel mogen misleiden? Of was het mogelijk dat ze toch beschikte over iets van een eigen schoonheid?

De koning betrad het huis en aangezien ze niet goed wist wat ze moest doen, volgde ze hem.

'Is dit een portret van jou?' vroeg de koning toen hij de enige decoratie in de woonruimte van het kleine huis zag hangen.

'Dat is mijn moeder, sire. Ik heb haar nooit gekend.'

'Jullie lijken griezelig veel op elkaar.'

'Ik zou willen dat ik zo mooi was als zij.'

'Jullie lijken als twee druppels water op elkaar. Dat zie je zelf toch ook?'

Ze had verbaasd naar het portret gekeken en gehoopt dat zijn woorden oprecht waren, maar kon niet anders dan ze opvatten als vleierij van iemand die iets van haar gedaan hoopte te krijgen. Wilde hij haar vaders bezittingen hebben? De overgebleven spiegels? Wat het ook was dat de koning wilde, zij kon het niet zijn.

Maar na vele maanden en vele bezoeken leek het erop dat de koning toch echt voor háár kwam. Haar leven was ineens als een droom: licht, ongrijpbaar, adembenemend. Het volk omarmde haar. In het hele land, en zelfs ver daarbuiten, werd er rond het kampvuur, onder

begeleiding van een minstreel op zijn harp, gezongen over de mooie dochter van de beroemde spiegelmaker die het hart van de koning had gestolen.

De gedachtestroom van de koningin werd onderbroken en ze keerde weer terug naar het hier en nu toen Verona zei: 'Aan het hof, nee, ook ver daarbuiten drommen de mensen bijeen in de hoop een glimp op te vangen van hun nieuwe koningin. Laten we maar naar buiten gaan.'

De koningin glimlachte.

'Wat zullen we een prachtig drietal vormen daar beneden,' merkte ze op terwijl ze Verona en Sneeuwitje bij de hand pakte en met hen naar de trouwlocatie wandelde.

Verona had niet overdreven. Er stonden grote mensenmenigtes buiten, dat zag de koningin al door de kleine ramen in de muur toen ze de wenteltrap afdaalden. In die menigte herkende ze het gezicht van Marcus, de dierbare oom van de koning, die ook een glimp van haar opving door het raam en naar haar glimlachte. Hij was een grote man die er onverzorgd, maar vrolijk uitzag. De koningin herinnerde zich dat zijn vrouw, Vivian, onlangs ziek was geworden. En toch was hij hiernaartoe gekomen voor zijn neef. Hij stond bij zijn goede vriend, de jager, een knappe man met een stevige lichaamsbouw, donkere ogen, donker haar en een baard.

Er waren vorsten en hun metgezellen uit allerlei rijken

gearriveerd. En de drie vreemde verwanten van de koning – de drieling die zich heel vreemd kleedde en geen moment van elkaars zijde week – waren er ook. Ze glimlachten gezamenlijk en hielden hun hoofden alle drie bedachtzaam schuin, alsof ze synchroon bewogen. De koningin sloeg hun merkwaardige manieren gade toen ze langs het volgende raam liep, dat de vorm had van een grote letter X.

In het hele kasteel en op het binnenhof brandden kaarsen, die een gloeiend en warm licht verspreidden en de koningin deden denken aan haar favoriete feestdag: de winterzonnewende. Er waren binnen zoveel kaarsen aangestoken dat het zelfs vrij warm was. Té warm. De koningin voelde haar gezicht heet worden en haar hoofd licht. Met bonzend hart liep ze door het gangpad buiten naar haar koning toe. Hij stond te wachten bij de oude put, die hij uit de tuin van de spiegelmaker had laten verwijderen en naar het binnenhof van het paleis had laten verplaatsen, zodat hij altijd een aandenken zou hebben aan de plek waar hij zijn koningin voor het eerst had gezien.

Met Verona's hulp bleef de koningin overeind en richtte ze haar aandacht op de koning, die haar stralend en glimlachend aankeek. Hij was aantrekkelijk – in zijn officiële uitrusting des te meer – met zijn donkere haar en lichte ogen. Zijn blinkende zwaard hing aan zijn zij en zijn hoge laarzen glommen in het kaarslicht.

Het voelde alsof de koningin door een droom zweefde. Vrouwen met gezichten die krijtwit waren opgemaakt en met wangen en lippen zo rood als rozen staarden haar aan toen ze langs hen gleed. Ze probeerde hun gezichtsuitdrukkingen niet te ontcijferen en richtte haar blik op haar bruidegom.

Al glimlachten ze vast hooghartig toen ze voorbijliep. Sommigen van hen hadden kleine boeketjes jasmijn in hun handen die een bedwelmende en ietwat te sterke geur verspreidden. Ze waren vast niet alleen jaloers op haar huwelijk, maar vroegen zich ook af: waarom uitgerkend zij? Van alle dames in het hele koninkrijk, waarom dit eenvoudige meisje? Ze zouden vast roddelen, haar fluisterend beschuldigen van magie, haar vervloeken.

Eindelijk bereikte ze de koning, die naast de put stond en haar hand vastpakte. Misschien merkte hij iets van haar duizelingen en knikkende knieën. Maar haar hart werd pas kalmer toen ze hem in de ogen keek. De ceremonie begon. Verona en Sneeuwwitje gingen aan de zijkant staan en de celebrant kwam naar voren. De koning en koningin spraken hun liefdevolle geloftes uit, gaven elkaar een ring en uiteindelijk een kus.

Dit was geluk.

Het publiek begon te juichen en als de koning haar niet had opgevangen, zou de koningin in elkaar zijn gezakt. Er was een windvlaag en vervolgens regende het over-

al roze rozenblaadjes. Ze dwarrelden in de lichtstralen die door de glas-in-loodramen vielen en het hele kasteel versierden met een bovennatuurlijk schijnsel. Ze was verliefd. Beeldschoon. De koningin.

Iedereen met wie ze sprak zei iets over haar schoonheid. Ze probeerde niet al te versted te staan van alle complimenten. Maar als ze erover nadacht, begon haar draaierige hoofd nog meer te tolleren. De dag vloog als in een roze waas aan haar voorbij. Ze moest wel duizend handkussen in ontvangst hebben genomen en had haar hele leven nog nooit zoveel gedanst, zelfs niet met haar kindermisje, toen ze nog klein was.

O, haar kindermisje. Ze wenste dat zij er op deze dag bij had kunnen zijn om haar te zien. Ze herinnerde zich iets wat het kindermisje haar ooit had verteld in de keuken van haar vader, op een zonovergoten ochtend toen ze aardbeien met room aten.

‘Je bent beeldschoon, mijn lieve schat. Echt waar. Vergeet dat nooit, ook als ik er niet ben om je eraan te helpen herinneren.’

‘Als je er niet bent?’ had ze toen gevraagd. ‘Waar zou je dan wel zijn?’

‘Bij je moeder, lieverd, en dan dansen we samen door de hemel. Op een dag zul je bij ons voegen, maar dat zal nog vele jaren duren.’

‘Nee, blijf hier en dans dan nu met mij! Ik wil niet dat je weggaat! Nooit!’ En toen hadden ze gedanst, rond en

rond, en ze hadden gelachen en genoten van de zon die door de ramen naar binnen scheen. Dat was een van de vele manieren waarop haar kindermisje haar weer kon opvrolijken: met aardbeien, room en een dans.

Zoiets moest ze binnenkort ook met Sneeuwwitje doen. Ze voelde zich licht en beschermd bij dat idee. Ze zou gelukkig zijn, samen met de koning en zijn prachtige dochter, zo sierlijk als een bloem. Ze zou het kind zien als haar eigen dochter en van haar houden. Ze zou haar elke dag weer vertellen hoe mooi ze was, en dan zouden ze samen lachen en dansen als moeder en dochter. Ze zouden moeder en dochter zijn.

Ze liep naar de rand van de dansvloer waar Sneeuwwitje en Verona de dames en heren gadesloegen die in grote cirkels over de vloer bewogen, als bloesems in een heerlijk zomers briesje. De koningin tilde het misje op, hield haar in haar armen en nam haar mee in de kleurige jurkenwerveling. Ze danste met het misje, drukte haar stevig tegen haar borst en voelde weer die enorme vloedgolf van liefde door haar heen stromen. Ze dansten en dansten in wat een levende tuin van kleur en geluid leek.

De koning danste met hen mee en het nieuwe gezin lachte tot in de vroege ochtend, lang nadat de laatste gasten afscheid hadden genomen of zich hadden teruggetrokken in hun kamers in het kasteel.

Uitgeput en duizelig na zoveel uur feesten en dansen

brachten de koning en koningin hun slapende meisje naar haar kamer.

‘Slaap zacht, vogeltje van me,’ zei de koningin en ze gaf Sneeuwvitje een kus.

De wang van het meisje voelde zacht als zijde tegen de lippen van de koningin. Ze keek toe hoe het meisje naar dromenland vertrok. Ze was er zeker van dat daar allemaal prachtige dames in kleurige jurken rondansten en er overal banieren om haar heen wapperden.

De koning nam zijn nieuwe vrouw bij de hand en bracht haar naar hun kamer. De zon, die inmiddels weer door de gordijnen naar binnen scheen, gaf de ruimte een bijna buitenaardse tint. Ze bleven een ogenblik lang staan en keken elkaar aan.

Dit was geluk.

‘Ik zie dat je mijn geschenk hebt geopend,’ zei de koning met een blik op de spiegel.

De spiegel was ovaal en rijkelijk versierd. De rand was verguld en voorzien van sierlijk buigende en om elkaar heen slingerende decoraties, met aan de bovenzijde een graving van een hoofdtooi die een koningin niet zou misstaan. Hij was bijna perfect. En toch was er iets aan het voorwerp wat haar, net als vlak voor de plechtigheid, een ongemakkelijk gevoel gaf. Het was alsof er iets op haar borst drukte en de hele kamer voelde opeens benauwend en te klein.

‘Wat is er aan de hand, liefste?’ vroeg de koning.

De koningin wilde iets zeggen, maar dat lukte niet.

‘Vind je hem niet mooi?’ vroeg hij en hij keek beteuterd.

‘Nee, lieverd, dat is niet... Ik ben gewoon... moe. Heel erg moe,’ mompelde ze uiteindelijk. Toch kon ze haar ogen niet van de spiegel afwenden.

De koning pakte haar schouders vast en trok haar tegen zich aan om haar te kussen.

‘Natuurlijk ben je uitgeput, lieve schat. Het was een verschrikkelijk lange dag.’

Ze beantwoordde zijn kus en probeerde alle angst uit haar hart te verbannen.

Ze was verliefd. Ze voelde geluk. En ze zou deze dag door niets laten verpesten.

OOK VERKRIJGBAAR

Een eeuwenoud verhaal

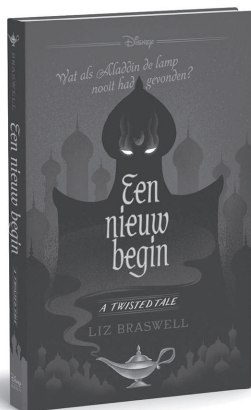
A TWISTED TALE

Belle is slim, vindingrijk, maar ook onrustig. Ze wil het armoedige, kleine stadje waar ze woont heel graag verlaten en de wereld ontdekken. Haar vader wil echter in hun huis blijven voor het geval Belles moeder terugkeert – een moeder die Belle zich nauwelijks kan herinneren. Als Belle gevangengenomen wordt door een vreselijk angstaanjagend beest en de betoverde roos van het Beest aanraakt, komen er ineens beelden tevoorschijn van vroeger – beelden van haar moeder, waarvan ze dacht dat ze die nooit meer zou zien. Sterker nog, ze ontdekt dat het haar moeder is die de vloek heeft uitgesproken over het Beest, zijn kasteel en al zijn inwoners. Belle is geschokt, maar weet dat zij en het Beest moeten samenwerken om het duistere mysterie van hun families, dat al 21 jaar duurt, te ontrafelen.

Een nieuw begin

A TWISTED TALE

Wat als Aladdin de lamp nooit had gevonden? Wat als Jafar de lamp als eerste te pakken zou hebben gekregen? In deze duistere twist op de geliefde Disney-vertelling van Aladdin komt de boosaardige Jafar met de hulp van een onwillige Geest aan de macht nog vóór Aladdin en Geest elkaar leren kennen.

Het spannende tweede deel in de internationaal bejubelde Disney-serie met een twist vertelt het verhaal van de straatrat en de prinses. Om de machtsbeluste tiran af te zetten moeten Aladdin en de ondergedoken Jasmine samenwerken – zonder de hulp van hun magische vriend.

Als in een droom

A TWISTED TALE

Onder invloed van een vloek, uitgesproken door een wanhopige Malafide, moet prinses Aurora zien te ontsnappen uit een heel ander kasteel, overwoekerd door doornstruiken en omringd door een magisch landschap – dat is ontstaan in haar eigen dromen.

Gelukkig staat Aurora er niet alleen voor: met de hulp van een charmante prins en oude bekenden neemt ze het op tegen de kwade fee. En om te slagen in haar zoektocht moet Aurora niet alleen ontdekken wie haar echte vrienden zijn, maar ook wie zij zelf eigenlijk is.

De tijd tikt gestaag verder... lukt het Doornroosje om op tijd te ontwaken?